

The Palace

Direcció: Roman Polanski **Guió:** Roman Polanski, Jerzy Skolimowski, Eva Piaskowska
País: Itàlia **Durada:** 100 min **Any:** 2023 **Gènere:** Comèdia, drama **Interpretació:** Fanny Ardant, John Cleese, Oliver Masucci... **Música:** Alexandre Desplat **Fotografia:** Pawel Edelman **Distribuïdora:** Vértigo Films **Estrena a Espanya:** 26/04/2024
Pendent de qualificació
Doblada en espanyol

SINOPSI

L'Hotel Palace és un extraordinari castell dissenyat a principis del segle XX i està situat en plena vall nevada de Suïssa. Cada any acull hostes adinerats de tot el món en aquest ambient gòtic i de conte de fades. La vigília de l'any 2000 s'han reunit tots per a un esdeveniment irreplicable. Una multitud de cambrers, porters, cuiners i recepcionistes són allà per atendre les seves estranyes necessitats. (Vértigo Films)

CRÍTICA

04/09/2023 - VENÈCIA 2023: La pel·lícula més temuda d'aquest any a Venècia, dirigida per Roman Polanski, acaba sent molt reveladora, conscientment o no

Hi ha un cert corrent de la crítica que percep les pel·lícules més com una visió dels hàbits o la inconsciència dels seus creadors que com a art i entreteniment per gaudir o apreciar. Aquesta és la maniobra que fa que **The Palace** passi de ser un fiasco imminent, condemnat a ser vist per pocs més enllà del seu arc no competitiu de **Venècia**, a un artefacte digne d'estudi, un que potser s'hauria d'agafar amb pinces i proveït de la major protecció possible.

Després d'una "cancel·lació" més que merescuda arran d'un fet que no tenia retop, **Roman Polanski** va optar per dibuixar en el proverbial mur de la seva cel·la aquesta extravagant comèdia negra. Amb aquesta pel·lícula ambientada en l'elitista estació hivernal de la ciutat suïssa de Gstaad (coneguda popularment com un dels llocs més cars del món) durant el frenesí previ al canvi de mil·lenni, el director —i, d'alguna manera, el duet format per **Jerzy Skolimowski** i **Ewa Piaskowska** com a coguionistes, recentment aclamats arran d'*EO*— ha triat, a finals de 1999, posar a la picota aquest 1% com mai abans. L'atmosfera i el fort èmfasi en els personatges, que recorden pel·lícules com *El triàngulo de la tristesa* o *Puñales por la espalda: El misterio de Glass Onion*, tenen un paper destacat, i és que aquest enfocament és molt característic de Polanski, que sempre ha intentat denunciar la injustícia i els prejudicis (*Chinatown* és l'exemple més intricat i poderós) dels altres, però mai no ha fet el mateix amb els seus.

L'obra té un ampli ventall de tipus grotescos, tots ells estranyament bons i animats per als seus 100 minuts de durada: **John Cleese** com el moribund multimilionari texà Arthur William Dallas III, **Mickey Rourke** com un tal Bill Crush (un estafador amb tupè ros a l'estil Trump), i **Fanny Ardant** com una gran dama amb un gos de la mida i la textura de les seves diverses bosses lluints. La pel·lícula és conscient del seu propi absurd, i potser de la seva funció rebutjable: quan es mostra un primer pla d'un pingüí que l'Arthur regala a la seva dona de 20 anys, Magnolia (**Bronwyn James**), un només pot riure's de com d'incompleta resulta la CGI, que fa la sensació que s'enganxa forçadament a l'acció real. I és que això constitueix més o menys el que obtindries si *Paddington* hagués comptat amb un pressupost de 50 euros per a efectes especials.

Però està clar que Polanski, que es va inspirar en les seves pròpies estades a Gstaad per fer aquesta pel·lícula, té calada aquest mena de gent, de manera que aconsegueix captar i transmetre certa energia de final de segle, de final dels dies, amb la irònica visió històrica que aquests engendres estaven aplanant el camí per portar la batuta en aquest malmès segle XXI. Es mostra ni més ni menys que Putin sent investit com a primer ministre de Rússia —prenent el relleu de Yeltsin— alhora que l'ambaixador rus a Suïssa i els seus amics gàngsters observen el succés amb incredulitat en el televisor de la suite de l'hotel.

Considerada —potser erròniament— com una comèdia àmplia per part de la premsa de Venècia present aquest any, funciona millor, en canvi, com una variant d'una de les antigues "comèdies d'amenaça", com les comèdies de Pinter que tan sovint s'evocaven en les seves primeres pel·lícules poloneses i britàniques: l'efecte buscat podria ser l'ansietat vertiginosa més que el riure. Cap dels hostes que veiem és simpàtic o redimible, un contrast sorprenent tenint en compte com altres directors afalaguen el seu públic fent atractius i carismàtics els suposats objectius de la seva sàtira. Les diverses escaramusses a la consergeria de l'hotel, on s'extravien claus i identitats i l'accés sempre és provisional, evocuen veritablement Kafka.

El món és horrible, les nostres vides estan plenes d'horror i, sobretot, jo (el director) sóc potser el pitjor. Aquest és el sentiment que regna a **The Palace**. Es tracta d'una declaració final instructiva d'un dels autors més coneguts de la cultura de mitjans i finals del segle XX. En el seu llit de mort cinematogràfic, amb la probable suposició que aquesta és la seva última pel·lícula, heus aquí els darrers murmurs abans del llarg somni.

David Katz – cineuropa.org